

Գրիգոր Զոհրապ

Վառարանը

Կը վառեր ան գիշեր ցորեկ, ամեն օր
Մենյակիդ մեջ: Գետնին գորգին վրա դուն
Ընկողմանած էիր կես քուն, կես արթուն,
Սըփոված շուրջդ մարմնիդ հրապույրը բոլոր:

Ու դրոնակեն՝ լույսը կրակին կը փայլեր
Տարցընելով մորթրդ կատվի պես մըսկոտ
Եվ մութին հետ շինելով ըստվերն այն աղոտ
Որ քու մըռայլ գեղեցկությանդ կը վայլեր:

Եվ տեսնելով մարմինդ լեցուն խոստումով,
Քեզ նայող բոցը այդ լուռ կըրակին
Խելքը գլխեն գացածի պես, աղվոր կին,
Կը ցատկըռտեր հոս հոն հիմար ոստումով:

1901